

PETRIK IVÁN

Antitézisek végelgyengüléshez

(KEZDETI MEGERŐSÖDÉS)

A tárgyak mind magabiztosak. Úgy értem, bennük biztosan nincs kímélet, mint ahogy a shift-delete billentyűkombinációban sincs, vagy a pillanatban, amikor hosszú évszázadok után végre megfogant a supershop kártya ötlete. S árnyékaik is éppoly fennhéjázók, újra-teremtik épségüket. Például az Apolló-torzóét kegyetlen, déli hőségben. De az embergyűlöletnek

árnyéka egy jókívánság vagy egy puszi? Vagy az inkább földhöz csapódó füstje, hátsó bejárata, alacsony hőmérséklete? Mindez így nagyon emberi, azaz bizonytalan, vagyis bármilyen. Lehet szélvészgyors vagy pisztáciaízű, mint vihar előtt elsötétülő pálmaházból egy sikertelen vészhívás, a megfontolásnak azon a hazugságközeli szintjén, ahol telefonapplikációval

lefejthető az arcokon kivirágzó rosacea. Vagy nincs is. Első lépésként meg kell tagadni mindent. Akkor majd kiderül, mi az, amit mégsem lehet. S ha nem lehet, érdemes-e erre a lehetetlenségre. Ez a születés lényege. Az, hogy nincs kivétel. Hogy nem megszokni kell itt a dolgokat,

mert nem lehet. S ha érdemes erre a lehetetlenségre, akkor ez a mindennapok értelme. Az ünnepek unalma, a felidézhetetlen ajándékozás-érzés. A tudás arról, hogy egyszer, nagyon régen az istenek, például Apolló, érezték ezt az érzést, aztán szoborrá lettek, majd letörtek belőlük ezt-azt. Erre mondtad, hogy

vegyük észre, ha valaki más életét éljük. És fogjunk hozzá újra. Ezért kell azonnal tagadni mindent. Ezért a másvalamiért. Mert ez meg a kötelességtudás értelme. Az ajtó mellett állunk, és nem engedjük, ha be akar lépni rajta öt perccel korábbi önmagunk. Az ember-

szerepet áruházláncainak süppedős műanyag-szönyegein, vegytiszta életmaradékok légkondicionált levegővizét óriáskortyokban magunkba ásítva, ami bennünk majd mérgezővé, azaz orvossággá válik. Ez pedig a halál elbizonytalanítása azok számára, akik túlzottan hisznek benne. És azoknak, akik úgy tudják (egyébként jól), hogy nincs is.

A „sosem jártam itt” újragondolása

(AZ OTTHONOSSÁG VERZIÓ)

Nem kérdeztem őket semmiről. Leccsiszolódott épülttorlaszaik fagyos egyszerűségéről. A völgyhíd graffitikkal abuzált talapzatáról. A mindig újratermelődő tegnapról. Ösvényekről, amelyek a Hőreg tető és a Kajzer-huta felől futnak mintha egyensúlyukat veszítve. Amint a házak közé ereszkednek (kitárt ablakok alá) nem megtalálják, végleg elvesztik súlypontjukat, és aszfalttal takarják el magukat. Így lesz belőlük üres utca.

Rönkfát pakolnak a buszmegálló mellett, ami már önmagában engedmény, de csak a napszakok órákra való felosztása tekintetében. A tél fogpiszkálóit egyengetik a platókra, a nyúlós sarat ölelő hó szürkeezüst szegélydíszei közül. Tizenegyre helyére kerül minden egyensúly. Sáros fémíze van a gatter-álmok tündérmeséinek, ahogy a fennhéjazásnak esős köbméterein. Pulóverek kibolyhosodott rétjein bogáncsforgács és felszívódó tócsák.

Törvénszerűségek bomlástermékei
nappali fagypontokkal működésbe hozható (nagyon)hideg-
vágóval leválasztva a megszokhatatlanról.
A bőr alatti beton immár
mindannyiunk személyleírásának a része.
Vagy mindig is az volt. Mint a busz
félig becsukott (mert becsukhatatlan) ajtajából
a hiábavaló visszafordulás. Mekkora a súlya egyetlen pillanatnak
ebben a zajos-pocsolyás örökkévalóságban?
És egyébként is: tényleg lehetséges örökké valóságban élni?
Ahogy a bekötő úton mindig megteszed gyalog
az utolsó másfél kilométert.

Nincsenek további kérdéseim erről. Kísérleti embertelenségekről,
léptéküket vesztett indulatok roppant látteleleiről.
Mert csak a beletörődés rejtett alakváltozatai ezek is. Tudom jól,
mert érzem. Mert a fájdalommal egy. És mindenki elhiszi,
hogy már nincs szükség több jószándékra.
Pedig a kinyíló ajtó is az.
Jobb híján már indul is a busz.

A kiindulóponttól kocsmajtónyi távolságban, függő otthonként,
bárminek a várótermében néhány vérfertőző térrészlet és sok
komolytalan tapasztalat, de a színes vécepapír
és a csorba gipszstukkók világító fehérsége
majd bizonytalanítson el!
Kinek volt itt választása?
Kinek kedvére való a bolt előtti várakozás?
Ahol kopogó forintok helyett tegnapi zsemelével adnak vissza,
és zenél az aprópénz, amikor a színes rágógumit
kidobja az automata.

Az okok mindig rajtunk kívül állnak.
És az tessékeli be őket, aki szerint a Nílus
a fürdőszoba-felszerelés legmegfelelőbb elnevezése.
És mindenki igazat ad neki. Végül is nem vagyok idevalósi,
csak éppen erre jártam, és sosem kérdeztem
őket erről. Erről az egészről, ami
van. Persze nem csak én

képzelem így. Ahogy teherautóra kéredzkedünk fel
a parttalan erőszakosság kisüléseivel ökleinkben, vagy romlott
szeszt főzünk éjszakai emlékeinkből. Melyikkel kínálnak meg
másnap? Mindegy. Mintha ez lenne az egyetlen és kizárólagos
befejezése (ha nem is az értelme)
egy sosem beváltható bemutatkozásnak.
Ami azért (ez nem is kíván bizonyítást)
a lélek minden sejtet megbabonázó,
őrült gravitációja.